

Een praatje over huizen

DOOR

E. PALMA.

Hebben jullie wel eens opgemerkt dat er vaak eenige overeenkomst is tusschen den gevel van een huis en een menschegezicht?

Als je dat éénmaal is opgevallen, doe je telkens nieuwe, leuke ontdekkingen. Dan ga je letten op de huizen die je dagelijks voorbij komt, vooral wanneer je dikwijls eenzelfde eind moet loopen, b.v. van huis naar school.

De uitdrukking van zoo'n steenen „gezicht" hangt af allereerst van de verdeeling van den gevel.

Een alleenstaand raam kan den hatelijken indruk geven van een loerend oog. Een aangebouwde serre doet je soms denken aan een dikke kiespijnwang.

In onze buurt is een voor den gevel veel te klein balkonnetje, waarin ik altijd een minachtend opgetrokken neus moet zien.

Een laag dak tusschen twee ramen, die gewoon in den gevel gezet zijn, herinnert aan een gefronst voorhoofd.

De ramen stellen in 't algemeen de oogen voor.

Loop maar eens alleen op een klein plein of in een nauwe, stille straat, waarop veel vensters uitzien, dan krijg je vanzelf het gevoel dat even zooveel oogen je nagluren, al staat er niemand achter de gordijnen.

Ramen, waarin de zon schijnt, zijn blijde oogen, glinsterend van pret, maar stroomt er den regen langs, dan schijnen ze te schreien.

Het „gezicht" van een huis, waar alle gordijnen zijn neergelaten, is echt „als van een doode", ik vind het altijd een aangrijpend teeken van rouw: al die gesloten „oogen" op klaarlichten dag.

Iets anders is het 's morgens in de vroege. Als alle menschen slapen, hoort het huis ook de oogen dicht te doen. Het maakt dan een dwazen indruk wanneer één vergeten gordijn niet

neergelaten is. Dat doet denken aan iemand die zich slapende houdt, maar met één oog half open, tòch probeert naar je te kijken.

De gordijnen en de inrichting van het huis van binnen hebben veel invloed op de uitdrukking van het „gevelgezicht”. Je merkt dit vooral in straten waar lange rijen huizen precies gelijk gebouwd zijn en er toch geen twee hetzelfde „gezicht” hebben.

Bij menschen is 't al net zoo. Let maar eens op een troep soldaten. Ze loopen allemaal in dezelfde uniform, maar het is alsof daardoor de verschillende gezichten juist nog meer uitkomen.

Nieuwe vroolijke buitenhuizen met witte muren en roode daken zijn als blijde kinderen die vakantie hebben en pret maken in den zonneschijn.

Boerenwoningen, met daken tot bijna op den grond, geven iets weer van de gedrukte houding van den boer, die de gladde pet op één oor draagt, en zijn schouders laat hangen alsof hij er vrachten op torst. Zwaarmoedig kijken de kleine vensters uit op het erf en over de velden, maar op het nokje van den hooiberg staat een blinkende windhaan oolijk te kraaien.

Hoe ziet *ons* huis er van buiten uit? Daar kunnen we weinig aan doen, zul je zeggen, Vader en Moeder misschien wèl, maar *wij* toch *zeker* niet.

— Och, maar dat is ook niet zoo'n voornaam ding, heelemaal geen hoofdzaak. Wat heb je aan een mooi huis met een vroolijken gevel als er brommerige menschen in wonen?!

Het is er mee, alweer nèt als bij de menschen: een mooi gezicht is niet alles. Het moet van binnen goed en warm en veilig zijn, dan komt er iets van dat mooie vanzelf aan den buitenkant te zien.

Bij huizen èn... bij menschen.

